

עמוס גנור ז"ל

3.1.2020 - 31.5.1936

**חבר גרעין "שדמות".
ממייסדי קיבוץ עין גדי.**

שלושים לפטירתו של עמוס גנור ז"ל

עמוס ונחמה 5.8.16

עמוס יקר,

נישאנו צעירים. אני הייתי בת 22 ואתה בן 23 וחצי.
בהצעת הנישואין היה תנאי שלך:
את ביתנו המשותף נקים בעין גדי.
החיים בעין גדי היו קשים, את החיים הצפופים
בקיבוץ לא אהבתי.
קיוויתי שנעזוב לאחר זמן, כמו רבים אחרים.
אהבתך הגדולה לעין גדי ולאזור ים המלח, שהייתה
חלק מזהותך, הבהירה לי, שאם נרצה לשמור על
שלמות המשפחה, כאן יהיה ביתנו.
לנוף הקסום התחברתי מיד.
עם מסגרת הקיבוץ השלמתי ולמדתי לראות את הטוב
שבה, בעיקר כשנעשתה פחות נוקשה ולוחצת.
בנובמבר האחרון מלאו שישים שנה לנישואינו.
אני יודעת שהחיים בעין גדי בתוך הקהילה המיוחדת
כל כך, אפשרו לנו להמשיך ביחד.

תמיד אמרתי לך:

עמוס, אני שמחה שאתה אבא של הבנים שלנו
וסבא לנכדינו האהובים.

שלך,
נחמה

בטיול מועצה 2008

עמוס נולד בנשר ב 31/05/1936.

למד בבסמ"ת, בי"ס תיכון ליד הטכניון.
עמוס היה חניך "שרוף" בנוער העובד וגם
מדריך בתנועה.
הצטרף לגרעין "שדמות", שחבריו התגייסו
לנח"ל ב 10/10/1954, כגרעין המיועד להקים
קיבוץ.

הגרעין עבר הכשרה בקרית ענבים. ביום עבדו
בענפי המשק ובערב עמדו ב"מסדר צבאי".
עמוס נועד להיות גזבר הקיבוץ העתידי וכדי
להכשיר את עצמו לתפקיד עבד במשך כמה
חודשים בצמוד לגזבר של קריית ענבים.

גרעין "שדמות" נבחר ע"י התנועה הקיבוצית
לאזרח את היאחזות הנח"ל בעין גדי.
תאריך העלייה על הקרקע בעין גדי הוא
10/01/1956. נחוג כל שנה כ"חג המשק".

עמוס, בתפקידו כגזבר, היה איש הקשר
הכלכלי של הקיבוץ עם ה"מוסדות
המיישבים" (בעיקר הסוכנות היהודית). במשך
השבוע נעדר מהקיבוץ, היה חוזר בסופי שבוע,
לעתים פעם בשבועיים.
עין גדי הייתה מבודדת לגמרי. איך "יורדים"
לעין גדי ואיך "עולים" ממנה? (מושגים
שקיימים גם היום).

הטיטניק - המשאית הגדולה הועמסה בבאר
שבע, בדרך כלל עד אפס מקום, הגיעה בכל
יום שישי אחה"צ ועולה ביום ראשון בבוקר.
הביאה דואר, את עיתוני השבוע וסופו ואת כל
הדרוש לחברי הקיבוץ ולענפיו השונים.
המקומות בקבינה היו שמורים לחברות
הקיבוץ ולאורחים (הורי חברים), נציגי הקיבוץ
- הגזבר או/ו מרכז הקניות העבירו פעמים
רבות את הנסיעה בדרך העפר המשובשת
מסדום לעין גדי, כשהם עומדים על המדרגה
מחוץ לקבינה.

הפיפר - לעין גדי הוקצבו 10 שעות טיסה
בחודש, על פי הסדר בין הסוכנות לצבא.
מוצרי חלב טריים ובשר וכל מה שדחוף, הובאו
לקיבוץ בפיפר.

שדה תעופה קטן היה בשולי באר שבע
והתוצרת "הרגישה" הובאה אליו מתנובה על
גבי חמורים. נציג הקיבוץ, שאירגן את
המשלוח, היה מתלווה לטיסה.

שליחות בתנועה

עמוס ריכז את פעילות הנוער העובד בגוש דן
והדריך את גרעין "ערבה", המיועד להגיע לעין
גדי, שהתארגן בסניפים: גבעתיים, הרצליה,
ראשון לציון ובי"ס חקלאי "עיינות". עמוס
התנייד בין הערים באופנוע, שאתו הגיע כמה
פעמים לעין גדי.

בת"א הכיר את נחמה ממשמר השרון, שכדי
להשלים את לימודיה במדרשה למורי אמנות
שהתנהלו בערב, יצאה לת"א למה שנקרא אז
"שליחות בתנועה". נחמה עבדה בעיצוב גרפי
של חוברות הדרכה ועיתון "במעלה" וכן עזרה
במזכירות.

באוקטובר 1959 הגיעה נחמה לעין גדי.
בנובמבר נישאו נחמה ועמוס. החופה הייתה
בנחל דוד. האורחים היטלטלו יום שלם כדי
להגיע לחתונה. רבים הגיעו במשאית.

לאחר תקופה קצרה כחצרן בקיבוץ חזר עמוס
לפעילות ציבורית ממושכת.
1962 - מינוי לתפקיד מנהל כספים של
המועצה האזורית בראשות יהודה אלמוג וחבר
מליאת המועצה.

ב 31/01/67 נבחר עמוס לראש המועצה
האזורית "תמר". עסק בפיתוח אינטנסיבי של
האזור. היה בקשר הדוק עם אנשים בכירים
במשרדי הממשלה השונים.

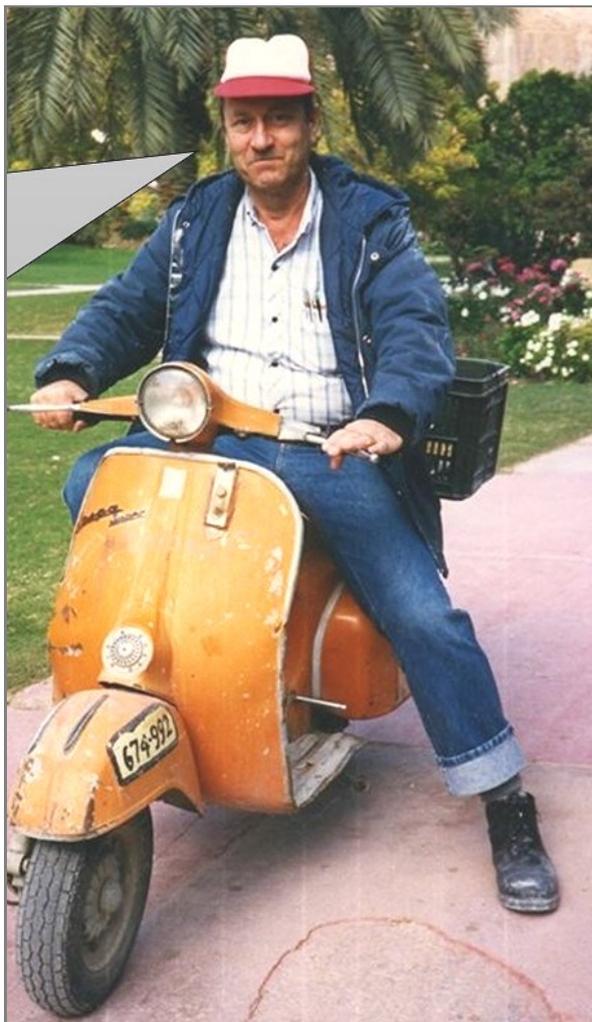
במשך השנים נולדו הבנים:

גיתי ב 1961, יואב ב 1963 וניב ב 1968.

עמוס הקפיד לבוא לארוחות צהריים בחדר האוכל. הקדים להגיע, נהג להביא לשולחן קנקן סודה וכוסות וקיבל במאור פנים את כל המצטרפים לשולחן המבוקש.

בלילות שישי וערבי חגים, שמח לראות את חדר האוכל שוקק חיים, אך הצטער שאינו מכיר, כבעבר, רבים מהנוכחים. עמוס אהב את עין גדי בכל מאודו.

עמוס גנור נפטר
ביום ו' טבת תש"פ, 3/1/2020.
יהי זכרו ברוך.

בקיץ 1977 המשפחה יצאה לשליחות התנועה הקיבוצית בארה"ב. עמוס מרכז את "קיבוץ עלייה דסק". ממשרדו במנהטן ריכז ויצר קשרים עם משפחות ומתעניינים בחיי קיבוץ. חלקם עלו לארץ.

המשפחה חזרה לעין גדי בספטמבר 1979.

לאחר תורנויות שונות בקיבוץ. נבחר עמוס למזכיר הקיבוץ.

עמוס מקדם את הכנסת טלפונים לבתי החברים, לאחר אישור אסיפת הקיבוץ (עין גדי בין הקיבוצים הראשונים בארץ).

לאחר לימודי מנהל עסקים קיבוצי ברופין (1985) מילא תפקידים נוספים בקיבוץ: מנהל ועדת צריכה. מנהל ועדת בנייה.

משרד תקשורת. שם דאג לכינוס כל החלטות הקיבוץ באספות ובוועדות והיה סמכות ומקור מידע בסוגיות אלה. רישום האוכלוסייה הקבועה והמשתנה היה באחריותו.

עמוס היה קיבוצניק מעורב. נמצא בקשר טוב עם כל שכבות האוכלוסייה. עמוס הדריך את חברת הנוער "שיטה" עם הגיעם לעין גדי, עד צירופם לכיתת "ערבה" של בני המשק בגילם. לימד עברית בהתנדבות משפחות שהגיעו במסגרת "בית ראשון במולדת" וקירב אותם לאורח החיים בקיבוץ.

בשנים האחרונות היה עמוס פנסיונר במשרה מלאה. הוא המשיך להיות אכפתי ומתעניין ונכח בכל אסיפה ואירוע בקיבוץ.

**עמוס רכז בנין,
מבקר באתרי הבנייה**

עמוס והאח ערן

עמוס עם ההורים - שרה ודוד גירינגר

**תלמיד תיכון בסמת
בטיול לאילת 1953**

**בן 16
תמונה בת.ז. ראשונה**

עמוס ילד טוב

**נחמה ועמוס - החתונה
בנחל דוד 10.11.1959**

נחמה ועמוס בדרך לחופה בנחל דוד

קהל האורחים בחופה של נחמה ועמוס.

**עמוס וגיתי נוטעים עץ במדבר.
טו בשבט 1966**

עמוס גיתי יואב וניב

דברים לזכרו של אבא

מכיוון שאני לא מעכל שאבא נפטר, אינני יכול לכתוב שום דבר לזכרו. נקודה.
אני אדבר על "הוא", על "עמוס"...

עמוס גנור, ראש המועצה המיתולוגי, שהוביל העברת חבל ארץ שלם במדינה ממצב של טרשים
ואבק טרם מלחמת ששת הימים למשהו שראוי להיקרא "מועצה".

עמוס שתמיד היה בקבוצה המובילה בקבוץ, בתפקידי הניהול המרכזיים, שלקח אחריות.
ההוא שהיה שקוע במשימות הגדולות ממנו ושלא בזבז זמן על שום דבר שאינו מקדם את הקיבוץ,
עד כדי ויתור מוחלט על תחביבים ועיסוקים אישיים.

זה שהוא פותר הבעיות, גם אם זה לעיתים אומר לפתור בעיות שאנשים רוצים לפתור בעצמם.
הפרוייקטור שיקדם את ענייני המחשוב בקיבוץ - במחויבות אין סופית... אם כי יתקשה לעיתים
ביחסי האנוש המורכבים הנדרשים בסביבה קיבוצית.
המקטלג, מסדר, מחפש, נתוני חברים, חוקים של הקיבוץ, גוגל אנושי.

זה שניחן בנדיבות מוחלטת לסביבותיו תוך כדי סגפנות בדרישותיו האישיות.
האיש שהקיבוץ מבחינתו זה הוא, והוא זה הקיבוץ.
הקיבוץ הינו כל חייו ומהותו, פרויקט חייו, אהבת חייו.
האיש שישמור על החוק בקנאות אין קץ עד כדי תשלום מחירים אישיים ...
אבל מפחד ממשטרה חחח...

האדם שתמיד מגיע רבע שעה לפני הזמן, גם אם זה אומר להיות לבד בחדר אוכל.
האדם שכל מהותו נתינה.
האדם שיעשה הכול, כדי להיראות זקוף, חזק, יודע, פעיל, שולט, תורם, עוזר.
שכדי לא להטריח, יסתיר את המאמצים מאחורי הקלעים הנדרשים ממנו.

האדם שכל כולו עשיית טוב.
האדם שכל כך אוהב לחלק לסביבותיו אך גם.. הקניין הגרוע בעולם, שתמיד ישלם פי 3 ממה
שצריך מתוך אמונה עיוורת ביושר האנושי.

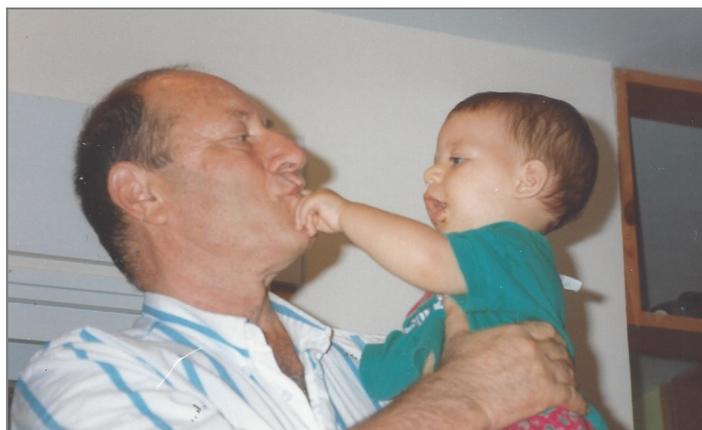
האבא שלמרות הקושי להשלים עם עזיבת הקיבוץ, בטח ביכולות וסייע ככל יכולתו.
האבא שעשה הכול כדי שיהיה לי טוב מחוץ לקיבוץ.. שאצליח במעשי.
האבא האהוב שהבין שגם אם לא היה שם בתחילת הדרך .. לעולם לא מאוחר לנסות לעזור ככל
יכולתו ולהתחבר באופן עקיף דרך הנכדים.

האבא האהוב בעולם שקיבל בחודש האחרון לחייו חזרה מעט מהאהבה העצומה שהרעיף סביבו.

נוח בשלום על משכבך אבא יקר,
באהבה ובגעגועים אין קץ.

ד'תא'

**סבא אוהב
עם מיתר
הנכדה הבכורה
1995**

משחקים בבית סבא וסבתא . 2007

**גיתי, לילי והנכדים:
מיתר, עומר וסוהר**

עומר נפרד מסבא.

יחסים מיוחדים נרקמו בין סבא עמוס לנכד עומר, שעבד וגר בעין גדי במשך שנה, עד נובמבר האחרון, בו נסע לטיול אחרי צבא במזרח. עומר, "עומרִיקו" בפי סבא, היה היועץ, המתקין והעוזר של עמוס בהתנהלותו עם הנייד החדש.

סבא,

אני כותב את זה ולא מאמין. לא מאמין שאני הולך לחזור לבקר בקיבוץ ואתה כבר לא תהיה. הקיבוץ לא יהיה אותו דבר בלעדיך. גרתי שנה שלמה בקיבוץ ועדיין, כשאומרים עין גדי, הדבר בראשון שעולה לי בראש זה אתה, הדבר שמייצג יותר מכל את הקיבוץ, קיבוץ שהקמת בשתי ידיך, הקיבוץ שהיה כמו תינוק שגידלת מאפס, שעד יומך האחרון היה חשוב לך לקחת חלק בכל החלטה שהתקבלה בו.

זו הייתה שנה מדהימה, שלא אשכח לעולם, שנה שבה גיליתי בן אדם טוב, מלא בנתינה ואהבת האדם, מלא בשמחה וחוש הומור משובח, בנאדם שאנשים היו שומעים, שאני הנכד שלך, היו מדברים עליך בהערצה גדולה.

כמה גאוה היה לי לגור בקיבוץ שלך, כמה שנהייתי לשבת לדבר איתך, לשמוע סיפורים ופשוט להיות בסביבתך ולהבין כמה אתה בנאדם עם לב ענק מזהב. מתגעגע מלא ועדיין לא מעכל.

צואה

סבא היקר שלי

קשה לי לעכל שצריך להיפרד ממך, קשה לי להאמין שאני אגיע לעין גדי ואתה לא תהיה שם.

שאף אחד לא יקים אותנו לחדר האוכל בשעה 6 ורבע בדיוק, שלא נקבל יותר שיחה ממך בדרך לעין גדי ותשאל מתי אנחנו מגיעים.

קשה לי לחשוב שאני לא אסע יותר לסבא וסבתא, אלא רק לסבתא.

אני שמחה על כל חוויה איתך, על זה שזכיתי שתדבר מול חברים שלי מהמכינה ותספר על מפעל החיים המטורף שלך, זה שתמיד התגאיתי בו והיה כל כך חשוב לך.

תמיד דאגת לא להיות מעמסה על אף אחד, גם כשביקרתי אותך בבית חולים אמרת לי "היום יום שבת, אל תבזבזו אותו על להיות פה", למרות שמבחינתי זה הדבר הכי טוב שיכולתי לעשות באותו הרגע.

כולך היה טוב, תמיד דאגת לכולם ושמת אותם לפניך.

סבא, אני אוהבת אותך המון! ולא מעכלת עדיין שהפרק שלך בחיי נגמר.

איתך

מיתר ועומר בלאוס

כמה מילים לזכרו של אבי - עמוס גנור

אמנם, אני לא איש של דיבורים, נאומים, אבל יש רגעים גדולים מהחיים עצמם בהם צריכים דברים להיאמר, ומכיוון שלא עמד לי כוחי בהלוויה הכנתי כמה מילים למעמד היום.

מלאו 30 למותו של אבא. מעל הקבר הטרי מונחת כבר המצבה, שסותמת לתמיד את הגולל על מסכת חייו, ואנחנו כאן מקיפים בחום אנושי את האבן הקרה, מכבדים את זכרו של האיש שגידל אותי במסגרת הקיבוצית באהבה ואמונה שזו הדרך. איש שעבור הציבור בקיבוץ היה פעיל ומשמעותי, איש שהותיר את העשייה למען בדפי ההיסטוריה של חבל ארץ זה ובפרט של עין גדי.

מסיבה זו - יותר מאשר דברי מהווים הספד אישי הם בעיקר באים להאיר ולהזכיר.

אבי היקר היה חלוץ, מייסד, ציוני, שהעשייה למען מפעל ההתיישבות בארץ זרמה בדמו, וככזה, מאז ומתמיד הוא נשא בתפקידים עבור הציבור. אבא שדאג לכל אחת ואחד מהחברות והחברים כאן בעין גדי - הן כגזבר, הן כראש מועצה, הן כמנהל קהילה ובכלל, בשלל תפקידים שמילא במשך השנים.

לאבא ולשותפיו לדרך היה חזון שקרם עור וגידים והתגבש לידי מציאות בתנאים בלתי אפשריים וכנגד כל הסיכויים. הוא ראה את המקום שאנו עומדים בו עכשיו, הופך מפיסת מדבר רחוקה ונידחת - למקום איכותי וקסום שטוב לחיות בו. מקום שהקהילה בו תוססת, מקיימת עצמה בכבוד ומתוך סיפוק והגשמה ואף מתרחבת, בנקודה זעירה על המפה, בין מצוקי ההרים לים שנמצא למטה.

אבא נתן את כל כולו למפעל זה, במסירות אין קץ, בנחישות, במרץ, מתוך אמונה בדרך ואהבה ענקית למקום.

בשנים האחרונות לקה בבריאותו. החודש האחרון היה קשה עליו במיוחד - גופו הלך וקרט לתוך מיטתו בבית החולים, ומרגע לרגע היה לו יותר ויותר קשה לדבר איתנו, בני המשפחה, שכל שיכולנו לעשות היה לשמור עליו ולנסות להקל את מצוקתו וסבלו, להסיח דעתו. מעט מאד אמר אבא בימים הללו, אולם רוח הדברים המעטים נשבה לכיוון אחד ברור - בכל מאודו רצה לשוב למקום שאותו אהב וראה בו בית במלוא מובן המילה, בית עין-גדי.

עכשיו הוא טמון כאן לעד.

ומה עלינו לזכור?

רק זאת,

שאבא, האדם ישר הדרך, שכל חייו הוקדשו למקום הזה - ראה את הקהילה החיה כאן כמשפחתו המורחבת, והיפוי של הקיבוץ שהפך לירוק בלב המדבר הצחיח הרחיב את ליבו. עלינו לזכור לראות את הקיבוץ כפי שאבא ראה אותו, מתוך מבט שאומר - אין זה מובן מאליו. אבא נהנה לחוש את הלב הפועם של הקיבוץ, את הפעילויות המתרחשות באינטנסיביות בתחום התרבות, חגים ומועדים. נהנה לשמוע את צהלת הילדים והנכדים כשמגיעות המשפחות לביקור, התלהבות אורחים ותיירים הפוקדים את הקיבוץ, כשרבות מכל אלו החלו להתקיים בימיו, בצעירותו.

עד ימיו האחרונים דאג וחשב על טובת הכלל, על שמירה של אותם כללים ומוסכמות שבין אדם לחברו במסגרת הקיבוצית. כללים שהופכים את החיים טובים יותר לא רק לחזק אלא גם לחלש, נותנים לרוב את הזכות לקבוע אך לא לדרוס את המיעוט, עוטפים את החבר, מחבקים אותו, אבל לא חיבוק חונק אלא חיבוק מעודד המאפשר צמיחה אישית.

אבא זכה ליהנות מכל הטוב הזה, וזכה גם לראות את השינויים שחלו עם השנים בהנהגת הדור הצעיר, ובאופן טבעי שינויים מתחוללים... על רקע זה, בפעם הראשונה ואולי היחידה בחיי, אקח את תפקידו של אבי ואבקש מכם, לא לזכר מי שהלך, אלא למען אלו שבחרו פחות או יותר ללכת באותה דרך - שמרו על הגחלת, זכרו תמיד מאין הכל החל ולמה אבי ושותפיו פה הקימו פה קיבוץ, זכרו לשמור על האנושיות, החמלה וההגינות, שהם הבסיס הקיומי לכל הפלא הזה כאן, הלא מובן מאליו כלל, וכך, גם אבא שלי, אם הוא נמצא במקום שהוא יכול לראות ולשמוע, יהיה מאושר באושרם של החיים במקום.

יהי זכרו ברוך, ותודה למכבדים את זכרו.

יואב

צמוס חמי היקר,

אמנם זכית להגיע לגיל גבורות, ולא

כל אחד זוכה, אבל גם כמעט 84 שנים הן אינן הזמן ללכת בעידן של ימינו. אף על פי שהייתה לנו הכנה מראש, הלב מתכווץ והדעת איננה מעכלת שהלכת לבלי שוב. השנים האחרונות לא עשו איתך חסד - הזדקנת לאט לאט, נחלשת והאשפוז האחרון בבית - החולים תפס אותך בחולשתך ולא הותיר בך כוח להילחם. בימים הקרובים תהיה לבטח במרכז השיח של כולנו, אך טבעי להעלות זיכרונות וללכת אחורה בזמן.

אני זוכרת את המפגש בינינו, כשהגעתי לקיבוץ כמורה שכירה. כחניכה בתנועת נוער וחיילת בנח"ל התאהבתי בתנועה הקיבוצית ולכן היה לי קל להתחבר לאדם כמוך שחי ופעל עבור הקיבוץ. ההכרות העמיקה כשנישאתי ליואב, ואתה קיבלת גם אותי וגם את אורן בן החמש בחום רב ובחיבוק גדול, כשאורן זכה ממך, מהרגע הראשון, ליחס שוויוני של סב אל נכד, סבא מתעניין, אוהב ואכפתי. זה לא מובן מאליו ועל כך שמורה לך פינה ענקית בליבי. השנים חלפו, עזבנו את הקיבוץ, ולפני כשש שנים חזרתי ללמד בביה"ס היסודי. הלינה בביתכם מידי שבוע איפשרה לי להיות קרובה יותר. הצפייה שלך לבואי ביום הקבוע, כשאתה ממתין במרפסת כדי לקבל את פניי ופניך קורנות לקראתי, חקוקות בזיכרוני כמזכרת מחמי האהוב. לי כאן כבה האור עם לכתך, אני מקווה שאתה מדליק אותו במקום אחר.

נוח בשלום על משכרך,

באהבה,

כלתך מ'רפ

עם אורן ואלון

סבא צמוס יקר,

הכרנו לפני כמעט שלושה עשורים, אתה קיבלת אותי כנכד מהרגע הראשון ואני הרגשתי שהרווחתי עוד סבא. במחיצתך תמיד הרגשתי שייך, אהוב, וזיכרונות הילדות הכי יפים שלי בקשר אליך מתחברים לי עם רגעים מקסימים בילדותי. אהבתי לבוא לבקר אותך במשרד שהיה ממוקם מתחת לחדר האוכל, היית מרים אותי כל כך גבוה, עד שבאיזשהו שלב אמרת לי: אתה יודע אורן?! אתה כבר גדול... וגם - קולות השמחה שלך כשנפגשנו במקרה בשבילי הקיבוץ במהלך הטיולים עם ילדי הגן, גן סנונית. תמיד הרגשתי שזו הייתה שמחה כנה. גם אם בגילי הצעיר לא ידעתי להגדיר את התחושות במילים - משהו בתוכי ידע והבין שזכיתי.

היית אדם חם, אוהב ואכפתי, איש משפחה במובן הרחב של המילה, כשהכנסת תחת כנפיך הרחבות הן את בני משפחת גנור והן את אמא ואותי. בליבך הטוב החדרים יכולים להכיל את כולם.

בעצם, מהיותי בן חמש היית חלק בלתי נפרד מחיי, ולמעשה לא יכולתי לדמיין אותם בלעדיך.

בימך האחרונים מחשבתך כבר דעכה, אך ברגעים מעטים של צלילות ניכר היה שאתה עדיין עמוס, סבא עמוס, הבעת חביבות, אפילו חייכת וסימנת לי עם האצבעות שאתה רוצה ללכת.

עכשיו אני מנסה לדמיין לאיזה עולם הלכת. עדיין קשה לי המחשבה שאתה באמת לא תחזור.

מחשבות וגעגועים אליך, ככל הנראה, ילכו ויתגברו ולי רק נותר להודות על ילדות נפלאה בקיבוץ שלך לצידך.

אוהב תמיד,

אורן

סבא אהוב שלנו,

נפרדנו.

אחרי אינספור ביקורים בעין גדי, ארוחות בחדר האוכל ואירוח שבו סבתא מציעה קפה ואתה מציע גלידה, נותרנו רק עם הקפה והטעם המר של הפרידה...

בעיניים שלי, כילד, כנער וכעלם ראיתי בך משהו מרכזי. מרכז הקיבוץ, מרכז המשפחה, מרכז השולחן - כל ימך הקמת ודאגת למפעל כל כך מרשים בעיני, שתמיד התגאיתי בו מול חבריי מהמכינה ומהצבא, שגם אתה חלוץ ולא כמונו, אלא חלוץ אמיתי. הפרחת שממה בפיסת מדבר וטיפחת את הפריפריה ותמיד, אבל תמיד ראית במקום הזה בית.

היה חשוב לך שנבקר כאן, שנהנה כאן, שנטייל בנחל ערוגות או ננוח במרחצאות, אבל שלא נשכח לחזור לפני ארוחת צהרים כדי שנספיק להיות הראשונים בתור.

אהבת אותנו, קיבלת אותנו תמיד בחיוך רחב וזרועות פתוחות לרווחה, גם אם היינו מפתיעים או "נוחתים" ללא התרעה.

וכשהודענו... הטלפון היה מצלצל באופן קבוע מצומת אלמוג, היה ברור לנו שהוא ממך, בודק ליתר ביטחון אם יצאנו לדרך ושאתה בעצם רק מוודא שהכל בסדר והכל על פי המתוכנן.

סבא יקר,

אני מאחל לך מנוחה טובה, שקטה ושלווה. אולי כשתשקיף אי שם מלמעלה תוכל להמשיך לראות את הקבוץ המרהיב שהקמת, שהפך והופך לקהילה גדולה ומטופחת. תיראה אותנו, נכדיך האוהבים מתפתחים ומרחיבים את המשפחה, מזכירים אותך מידי פעם ומתגעגעים, ובעיקר - שהכל הולך "על פי התוכנית".

לאחר הנסיעה הדמיונית שלנו בביה"ח, זו בהחלט התחנה האחרונה שלך, עליך לרדת, הנהג עצר והדלתות פתוחות. אנחנו יודעים שתחכה לנו כי ללא ספק נבוא לבקר. ברגע זה נותר לי רק לומר לך פשוט תודה - בזכותך יצאתי לנסיעה.

נכדך,
אילון

סיום קורס קצינים של אלון.
עם אורן 26.6.19

אלון ביום הילד בעין גדי

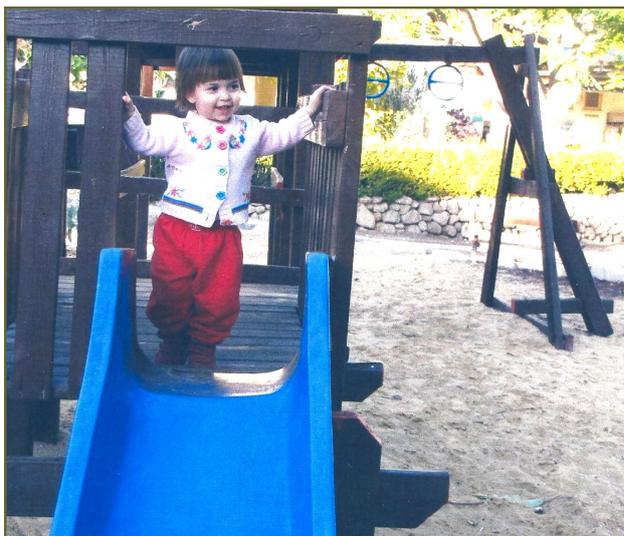
אלון ואורן 2009

רעות ושחר באילת, 2019

רעות ושחר בנחל ערוגות

שחר בגן המשחקים בעין גדי

רעות ושחר במשחקי מים, עין גדי 2009

רעות בסדנת שוקולד בחג המשק 2011

אבא יקר

מערכת ערכים ואידיאליזם תמיד אפפו את מעשיך ואת אורח חייך. ערכים שאפיינו אותך כמו אכפתיות מהמדינה, רצון לשרת ולתרום לכלל בלי חשבון וללא קשר לתמורה, להתנהג ביושר ובצניעות.

במעשיך ובפעילותך היווית לי דוגמה אישית ובכך הוטמעו גם בי ערכיך שילוו אותי תמיד

אזכיר שניים מהמעשים שזכורים לי היטב - הראשון הקשור לתרומה למדינה הוא יציאתך למילואים לתקופה של מעל לחודש כשהיית בסביבות גיל 50 ונהגת בט"שיות לאורך גבול הצפון שהיה אז די מסוכן ואמרת עד כמה זה חשוב לך.

השני, הקשור לתרומה לקהילה, הוא הדרכת כותת "שיטה" שמאוד היתה חשובה לך וליווית אותם בלי חשבון לשעות שהשקעת. נראה היה שתמיד היית זמין עבור חניכך.

בתקופה האחרונה, גם כשנחלשת, היתה חשובה לך התקדמותם של צעירים שגדלו בקיבוץ ונהגת להתעניין בשלומם. התעניינת לשמוע ממני איך בני כיתתי מסתדרים ומה קורה איתם בחייהם מחוץ לעין גדי.

לא אשכח כמה אהבת את נכדותיך ורצית לעזור ולתת עבורן ככל שהתאפשר.

אוהב אותך תמיד

בן - נ'י

חברים נפרדים מעמוס גנור ז"ל

צאוס חכרנו, איש עזמות,

במרקם חיינו על גבעת עין גדי העצבות והשכול אינם מרפים. להזכיר לנו, כי מעגל חיים והשמחה אינם לעד.

עמוס נולד, גדל והתחנך בנשר. פעיל בנוער העובד והלומד התגייס לנח"ל ונמנה עם גרעין "שדמות", וברוח השליחות, האמונה ורצון העז, הגיע בין הראשונים להקים את קיבוץ עין גדי. בית שהאמין בו בלב שלם עד יומו האחרון.

עמוס, עשית זאת בדרכך החברית. הטבעת את חותמך האנושי ופועלך למען החברה, שהם אבן דרך ודוגמא להמשך. בכל תפקידך הן כראש המועצה הראשון מעין גדי והן בתפקידיך בקיבוץ כגזבר, מזכיר וכל תפקיד אחר, פעלת ללא משוא פנים ובידיעה של שליחות למען האנשים והחברה שלמענם נבחרת. ידעת לשלב את המציאות היומיומית עם ראיית העתיד והחזון. בדרכך המיוחדת ובצניעות, ידעת לחבר את הטוב שבאדם להצלחה משותפת. ידעת להבחין בצרכי האנשים ולעת מצוא לעזור ולמצוא פתרון.

עמוס, כשמך במקרא – "הנביא הסוציאליסט".

עמוס יקר לנו, איש המעשה והפשטות, חבר נאמן ומסור לערכי המקום, גם כשמצבך הגופני התדרדר ונחלשת, ביקשת להיות מעורב בהוויית עין גדי. עשית זאת בלהשיא עצה טובה, או דעה מכוונת בדרכך הנעימה והחברית.

אנו בית עין גדי, מגדול ועד קטן, יודעים ומוקירים את תרומתך, ואת הערכתך לאנשים ואהבתך לגבעה שהיא בית עין גדי. חזונך ילווה אותנו ומעשיך יהוו מקור השראה לרבים מאתנו.

אנו מרכינים את ראשנו ונפרדים ממך בשעה זו בכאב ובצער רב.

לנחמה, גיתי, יואב, ניב וכל המשפחה,

אנו מלווים אתכם בצערכם ושותפים לכאבכם.

עמוס, נוח על משכבך בנחת.

יהי זכרך ברוך.

כ"ו

מזכיר הקיבוץ

משתתפים באבלם של

נחמה גנור והמשפחה

במות

עמוס גנור ז"ל

בית עין גדי

חברים נפרדים מעמוס גנור ז"ל

פרידה / אורה ברייר

אנו חיים שנים עם חברים,
וביום בהיר הם פשוט נעלמים.
זה לא קל לעיכול כי הם חסרים בכל מקום,
לפעמים נדמה שזה חלום.
מנו האיש ששמו הלך לפניו.
במשטרה, בקיבוץ, במועצה ובמדינה -
בזכות מעשיו.
ועמוס שתרום רבות לקיבוץ, למועצה,
נשא בתפקידים רבים ושחה בכל ההחלטות והחוקים.
בית הקברות מתמלא בקברים רבים,
ואנו ממשיכים להיפרד מאנשים יקרים.
אומרים דור הולך ודור בא,
אבל כל פרידה יותר קשה.
התמונה שאנו הולכים אחרי הארון,
ומתפללים שזה יהיה האחרון,
מלווה אותי לאורך כל היום.
ואני מתפללת בליבי לשקט ומנוחה,
כשאני יושבת ליד הקופה.
רואה עוד שם נעלם לעולמים,
ומאחוריו היסטוריה רבת שנים.
ועל הלוח כמעט כל שבוע עוד אזכרה.
ואני תוהה האם נגיע אל השקט והמנוחה?
זו דרכו של עולם - אומרים.
אבל קשה להיפרד מחברים.
לכן, כדאי לנצל את החיים היפים.
לקום כל בוקר עם שיר חדש בלב,
לשיר אותו בכח לשיר אותו בכאב.
לשמוע חלילים ברוח החופשית,
ולהתחיל מבראשית.

חברים נפרדים מעמוס גנור ז"ל

עמוס שלי

אמיצה וחזקה הבנויה על ערכים זהים, אם כי קטונתי מול דרכו של עמוס.

בכל יום שישי אחה"צ הייתי מחכה לשעת ארוחת הערב וממהר לחדר האוכל לארוחת ערב שבת, אותה, המשפחות שלנו נוהגות מזה מס' שנים לבלות בנעימים יחדיו. הסעודה הייתה מלווה תמיד בשיחה של עמוס ושלי על הקיבוץ ככלל ועל החבר בפרט.

עמוס! אני מקווה שיעמוד לי הכוח ללכת לאור הנר שהיה בידך ולראות את הקיבוץ והחבר בראש סדר העדיפות, מפני שזה מה שביקשת תמיד.

עבורי היית ותישאר – עמוס אוהב האדם באשר הוא אדם – זה עמוס שלי.

מזכיר קיבוץ, יו"ר מועצה, רכז ועדת צריכה, רכז בניין ומה לא. תפקידים אלה התגמדו מול צניעותו, יושר דרכו ומעל הכל אהבת האדם.

בראש מעיניו עמד החבר כפרט, ומאבקו לכל אורך הדרך היה למימוש זכותו של החבר לחיות בכבוד מעצם היותו חבר וללא צורך להזדקק למנגנונים העלולים לפגוע בזכות זו.

בצד אהבתו לחברים עמדה אהבה אין קץ לקיבוץ, למוסדותיו הסמליים, לאורחות חייו ולעקרונות עליו נבנה.

למרות היותו חדשן בכל הקשור לפרט בקיבוץ, הוא ידע את האיזון בין רווחה, צניעות ושמירה על עקרונות הקיבוץ.

תכונות אלה שהיו נר לרגליו חיברו בנינו והפכו את מערכת היחסים שלנו למערכת חברית,

חז"ל

טיול לצפון ים
המלח, גשר
עבדאללה 2005

טיול מועצה
בגליל המערבי,
אוקטובר 2006

תמצית סיפור פעילותו של עמוס גנור במסגרת המועצה האזורית תמר

השלמה לדברים שנאמרו במסגרת טכס הענקת אות "יקיר המועצה" לעמוס - ביום 12.5.16

בשנת 1956 הוכרז על הקמתה של המועצה האזורית תמר בחבל ים המלח.

בשנת 2016 היא חוגגת 60 שנה.

במסגרת חגיגות ה-60 - החליטה מליאת המועצה להעניק לעמוס גנור, ראש המועצה השלישי שלה, תעודה של "יקיר המועצה וים המלח" - כהוקרה על פעילותו.

(קטעים מכתבתו של יובל):

במשך יותר מ-10 שנים שימש עמוס כראש המועצה - והיו אלה שנים, שבהם נבנתה המערכת ועוצבו בה דפוסי פעילות ברורים. דפוסים שהפכו את המועצה, במהלך השנים, לרשות מקומית ייחודית, יציבה ומאורגנת. רשות מוניציפלית שמשפיעה באופן מרכזי ומשמעותי, על כל מה שמתרחש, מאז ועד היום, בחבל ארץ זה.

נושא הפיתוח המלונאי בחבל הדרומי של ים המלח הפך להיות מרכזי ומשמעותי מסוף שנות ה-60 ובעיקר במחצית הראשונה של שנות ה-70 - רק אז הוקמו בתי המלון הראשונים והונחה התשתית לפיתוח המתחם המלונאי שהלך והתפתח בעין בוקק/חמי זוהר. עמוס ריכז את הפעילות שנדרשה מול משרד התיירות והחברה הממשלתית לפיתוח חוף ים המלח - וליווה את היזמים בכל נושא שנדרשו לו. החל מההליכים הסטטוטוריים ועד להקמה וחיבור המיזמים לתשתיות ולקידום השיווק והפיתוח הסביבתי.

תרומתו הייתה רבה ביותר גם לבניית מערך החינוך לילדי האזור. כל זאת תוך התמודדות לא פשוטה מול קשיים של מרחק והיקף תלמידים בכיתות - ובהליך מתמשך ומושקע נבנתה מערכת חינוך איכותית, עם מערך הסעות מורכב לבתי הספר, שהוקמו אז בעין גדי ובנאות הכיכר - ובשלב ראשון גם לביה"ס העל יסודי בערד - עד להתבססות ביה"ס התיכון בעין גדי.

מה שאפיין את עמוס הייתה פעילות נמרצת, מתוך צניעות ותחושה חזקה של שליחות ציבורית. המועצה בראשותו הקפידה על חיסכון בהוצאות ובקרה תקציבית מאוזנת, ללא יצירת גירעונות והתחייבויות שלא ניתן לעמוד בהן. המועצה בתקופתו עדיין לא נהנתה מ"פירות" של ההכנסות שהחלו להגיע עם השלמת בתי מלון נוספים והרחבת מתחמי התעשייה מאוחר יותר.

עמוס סיים את תפקידו כראש המועצה בשנת 1977. ואין לי ספק שבשנות כהונתו עבר חבל ים המלח מהפך דרמטי והונחו התשתיות האיתנות לאזור המשגשג והפורח היום.

לי באופן אישי זו הייתה התנסות מרתקת בתקופה בה מילאתי תפקידים מרכזיים במסגרת המועצה האזורית תמר, תחת הנהגתו של עמוס. עבורי היו אלה שנים מלאות בעשייה ובתוכן ממשי - ועל כך ברצוני להודות לאיש יקר זה.

היה לי לכבוד ללוות את עמוס במעמד בו הוענק לו אות יקיר המועצה וים המלח

ולספר מעט על פעילותו, בעיקר למי שלא זכה להכיר תקופה זו.

יובל שחף - מאי 2016

ביום העצמאות 2016, בהגיעו לגבורות, הוענקה לעמוס גנור תעודת "אות יקיר המועצה האזורית תמר ים המלח":

אנו מעניקים בזה לעמוס גנור את אות יקיר המועצה האזורית תמר ים המלח

עמוס גנור – חבר קיבוץ עין גדי מאז הקמת הקיבוץ בשנת 1956. בשנת 1962 נשלח עמוס ע"י הקיבוץ לשמש כנציגו במועצה האזורית תמר. מועצה צעירה בת 6 שנים אשר שכנה במחנה הזמני לרגלי הר סדום. במקביל לחברותו במועצה נתמנה עמוס לשמש כגזבר המועצה בהתנדבות וללא תמורה כספית, ובכך קשר עצמו לבניית המערכת ולמעורבות עמוקה בעיצובה של המועצה האזורית תמר, הנמצאת במקום הנמוך ביותר בעולם, באזור שהיה "נידח" ומרוחק ממרכזי הישוב של מדינת ישראל. בשנת 1967 נבחר מוס כראש המועצה השלישי, כתושב ראשון מהאזור אשר נבחר לתפקיד זה. כראש המועצה הוביל עמוס את פיתוח ההתיישבות והחקלאות באזור, הידק את הקשרים עם מפעלי ים המלח והמפעלים שהוקמו במישור רותם. כמו כן ליווה כגורם מתאם מרכזי את פיתוח האתרים והשירותים התיירותיים והקמת בתי המלון הראשונים בחבל ים המלח. בד בבד פעל להידוק הקשרים עם משרדי הממשלה. תרומה ניכרת נוספת הייתה לעמוס בתחום החינוך, תוך התמודדות ראויה להערכה עם בעיות כגון: מרחקים גדולים, מספר מצומצם של תלמידים בכיתות והצורך בהקמת מערך היסעים לילדי האזור אל בתי הספר שהוקמו בעין גדי ובנאות הכיכר. מיד לאחר בחירתו כראש המועצה, לאחר מלחמת "ששת הימים", סייע עמוס להקמתם ואזרוחם של יישובי החבל הצפוני – היום מועצה אזורית "מגילות" ולסלילת הכביש שנפרץ צפונה לירושלים. במהלך שנות כהונתו של עמוס נבנתה תשתית מגובשת ויציבה לרשות מקומית ייחודית, המשפיעה באופן מרכזי ומשמעותי על כל המתרחש מאז ועד היום בחבל ארץ זה.

עמוס פעל תמיד מתוך צניעות ותחושה חזקה של שליחות ציבורית. כהונתו כראש מועצה הסתיימה בשנת 1977.

חתום: דב ליטבינוף
ראש המועצה האזורית תמר

עמוס ותעודת יקיר המועצה 2016

עמוס ראש המועצה. 1971

קשרים מיוחדים נוצרו בין עמוס ראש המועצה לבין בעלי תפקידים במדינה וברשויות, שפיתוח אזור ים המלח היה חשוב להם במיוחד.

משה קול שהיה שר התיירות והפיתוח בתקופה בה כיהן עמוס כראש מועצה היה לידיד אישי.

בשנת 1977 התפטרו משה קול ומפלגתו מהממשלה. עמוס סיים את תפקידו במועצה, ולפני יציאת המשפחה לשליחות, הזמין את משה קול ורעייתו לחגוג ליל סדר קיבוצי עם קהילת עין גדי.

משה קול ורעייתו בליל הסדר בעין גדי, 1977

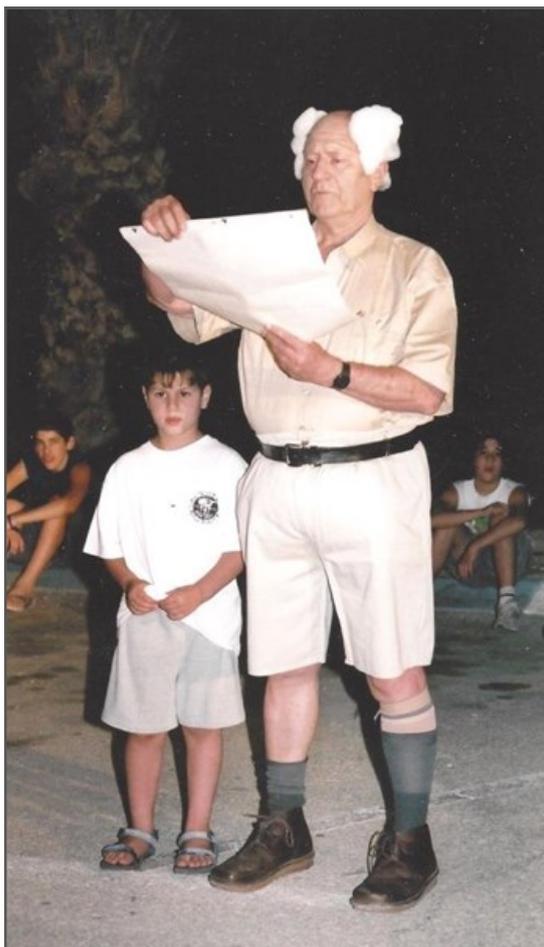
ביקור ורדימון הממונה על המחוז

**נציגי משרד
מבקר המדינה עם
עמוס ראש המועצה
בנחל דוד**

ביקור הנשיא קציר בעין גדי. בדרך להתכנסות במועדון 1976

עמוס בן גוריון במצעד יום העצמאות, לידו הנכד אלון

עמוס מחופש לדוד לוי פורים

עמוס מאזין לקול הרינה 4.2014

עמוס גנור ז"ל עם ילדים מתפעלים לפני קטיף הפפאיה הענקית. התמונה מייצגת תכונה בולטת מאוד של עמוס שתמיד רצה לחלוק, לשתף ולהשתתף (התמונה צולמה ב-2018).